

[Udenrigsministeren.]

ter og Generalkonsuler, men indeholder heller ikke noget, der er til Hinder for, at saadanne udsendes, hvis man maatte finde det hensigtsmæssigt. Spørgsmaalet er blot, hvilken Nytte saadanne Udsendinge vil gøre, og hvorledes deres Virksomhed i givet Fald skulde passes ind i det Arbejde, der udføres af de faste Repræsentationer i Udlandet. Jeg mener ikke, at man paa Forhaand kan afvise Tanken om, at en rejsende Gesandt eller Konsul i en given Situation vil kunne løse en Opgave, men jeg tror, at en saadan Opgave nærmest vilde komme til at bestaa i Besøg og Vejledning paa Stedet af de faste Repræsentationer, vi i Forvejen har, altsaa en Slags Inspektions- og Informationsrejse. Bortset derfra tror jeg, at Opgaverne og ikke mindst de Opgaver, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller omtalte, maa løses og bedst kan løses af de faste Repræsentationer, som har Lejlighed til gennem deres langvarige Ophold i Modtagerstaten virkelig at indleve sig i Forholdene.

Jeg tror derfor, vi bør følge den Fremgangsmaade, at vi i Stedet for at udsende rejsende Repræsentanter bør lægge Vægten paa at styrke de faste Repræsentationer ved at forsyne dem med saadanne Medarbejdere, at Opgaverne kan løses bedst muligt. Udenrigsministeriets Personalepolitik gaar i denne Retning. Der er med Hjemmel i Loven af 1. Oktöber 1945 og efter Drøftelse med de interesserede Ministerier og Erhvervsorganisationer udsendt særlige Handelsattachéer til Væretagelse af kommercielle Opgaver ved en Række af vore Repræsentationer i Udlandet. Foruden Handelsattachéerne ved Gesandtskaberne i London og Washington er der foreløbig yderligere blevet ansat Handelsattachéer ved Gesandtskaberne i Bryssel, Prag og Rio de Janeiro, og der vil i nærmeste Fremtid blive udsendt en Repræsentant til Indien, en Mand, som har særlige Forudsætninger for i Danmarks Interesse at kunne udrette et handelspolitisk og kommercielt Arbejde derude. Til Konsulatet i Sao Paulo i Brasilien vil der, ligeledes i den nærmeste Fremtid, blive knyttet en yngre handelsuddannet Medhjælper, udpeget i Samraad med Erhvervsorganisationerne, og Udenrigsministeriet har allerede udsendt yngre handelsuddannede Medhjælpere fra Erhvervskontorets Stab til Gesandt-

skaberne i Mexico City og i Prætoria i Sydafrika.

Det er altsaa denne Fremgangsmaade Udenrigsministeriet følger, og som jeg tror, det vil være mest formaalstjenligt ogsaa at følge i Fremtiden, om end dette selvfølgelig ikke vilde være til Hinder for, at man i en given Situation, hvor det skønnes nyttigt, udsender en Repræsentant paa en Rejse med et særligt Formaal, uden at han skal have fast Station i det fremmede Land.

Saadanne Formaal behøver i øvrigt ikke alene at være af økonomisk Karakter, men kan ogsaa vedrøre politiske Opgaver.

Jeg kan i denne Forbindelse minde om, at en af Udenrigsministeriets Embedsmænd, nuværende Udenrigsraad Dahl, i Forsommeren 1945 af sin Forgænger blev sendt til forskellige europæiske Lande, der i lang Tid havde været afskaaret fra regelmæssig Forbindelse med Danmark, for at informere vore Gesandter og andre derværende Danske om Begivenhederne i Danmark efter Tysklands Kapitulation og om den nye danske Samlingsregerings Politik.

Jeg kan endvidere nævne, at den danske Gesandt i Washington, der jo ellers ikke nu efter Krigen har Embedsopgaver at løse i Kina, i Forsommeren 1946 efter min Anmodning foretog en Rejse til Kina, inden vor ny Gesandt kom derud.

Jeg gaar nu over til at gøre nogle Bemærkninger om Sydslesvig.

I et saa dybt indgribende og alvorligt Spørgsmaal som det sydslesvigske er det af særlig Betydning, at der er Enighed i Befolkningen og inden for Rigsdagens politiske Partier. Jo mere samlet Danmark staar om den Politik, der skal føres, med des større Kraft kan de danske Synspunkter gøres gældende udadtil.

Det har derfor været Regeringen en Tilfredsstillelse, at der ved Forhandlingerne om Svaret paa det britiske Memorandum af 9. September i Aar blev tilvejebragt Enighed mellem alle Rigsdagens Partier paa nær det kommunistiske.

Sindene har i den seneste Tid navnlig været optaget af de politiske Forhandlinger vedrørende Sydslesvig. Men ved Siden heraf fortsættes stadig Bestræbelserne for at sikre de dansksindede i Sydslesvig frie Vilkaar for det politiske og kulturelle Arbejde, og i Tidens Løb er der paa dette Om-